EBÛ CA'FER el-MANSÛR

ABDULLAH b. MUHAMMED en-NÜFEYLÎ

عبد الله بن محمد النفيلي

bk. EBÛ CA'FER en-NÜFEYLÎ

Hadis hâfızı.

EBÛ CA'FER en-NÜFEYLÎ

(أبو جعفر النفيلي)

Ebû Ca'fer Abdullāh b. Muhammed b. Alî en-Nüfeylî (ö. 234/848)

Hadis hâfızı.

Kudâî ve Harrânî nisbeleriyle de anılır; hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Züheyr b. Muâviye, Mâlik b. Enes, Abdullah b. Mübârek, Hüşeym b. Beşîr ve Süfyân b. Uyeyne gibi âlimlerden hadis rivayet etti. Kendisinden de Yahyâ b. Maîn, Ahmed b. Hanbel, Ebû Dâvûd es-Sicistânî, Ebû Zür'a er-Râzî, Ebû Hâtim er-Râzî, Zühlî ve daha başka muhaddisler rivayette bulundular.

Rivayetleri *Ṣaḥîḥ-i Müslim* dışında *Kütüb-i Sitte*'de yer alan Ebû Ca'fer en-Nüfeylî'nin değerli bir muhaddis olduğunu birçok hadis otoritesi kabul etmiştir. Ahmed b. Hanbel, onun hâfıza gücünü anlatmak için kendisini elinde kitapla rivayet ederken hiç görmediğini söylemiş, Nüfeylî'den pek çok hadis rivayet etmekle bilinen Ebû Dâvûd ise hâfızası ondan daha güçlü birine rastlamadığını belirtmiştir. Hadis hâfızı unvanını kolay kolay kimseye vermeyen Şâzekûnî'nin bu unvanı sadece ona lâyık gördüğü bilinmektedir. Tanınmış muhaddis İbn Vâre, Nüfeylî'yi dinin direkleri olarak gösterdiği devrinin dört âlimi arasında saymış, Ebû Hâtim er-Râzî ve Dârekutnî de onun **sika*** ve rivayetleri delil olarak kullanılan bir kimse olduğunu ifade etmişlerdir.

Ebû Ca'fer en-Nüfeylî, doksan yaşının üzerinde iken Rebîülâhir 234'te (Kasım 848) vefat etti.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, *et-Târîḫu'l-kebîr*, V, 189; İbn Ebû Hâtim, *el-Cerḥ ve't-ta'dîl*, V, 159; İbnü'l-Esîr, *el-Lübâb*, III, 320; Zehebî, *A'lâmü'n-nübelâ'*, X, 634-637; a.mlf., *Teẕkiretü'l-ḥuffâẓ*, II, 440-441; İbn Hacer, *Tehẕîbü't-Tehẕîb*, VI, 16-18; İbnü'l-İmâd, *Şeẕerât*, II, 80-81.

 ALİ OSMAN KOÇKUZU

EBÛ CA'FER et-TÛSÎ

(bk. TÛSÎ, Ebû Ca'fer).

EBÛ CEHİL

(أبو جهل)

Ebü'l-Hakem (Ebû Cehl) Amr b. Hişâm b. Mugīre el-Kureşî el-Mahzûmî (ö. 2/624)

Hz. Muhammed'in ve İslâm'ın azılı düşmanlarından biri.

Yaklaşık 570'te Mekke'de doğdu. Asıl adı Amr olup Kureyş'in Mahzûm koluna mensuptur. Ebü'l-Hakem olan künyesi İslâmiyet'e düşmanlığı sebebiyle Hz. Peygamber tarafından Ebû Cehil şeklinde değiştirilmiştir. Dârünnedve üyesi olan Ebû Cehil, Resûl-i Ekrem'in davetine başından beri karşı çıkmış ve müslümanlar aleyhinde hazırlanan bütün komplolarda yer almıştır. Velîd b. Mugīre ile Ebû Cehil, kendi kabilelerine mensup olmayan birinin peygamberliğini hazmedemedikleri için Hz. Muhammed'e inanmayacaklarını açıkça söylemişlerdir.

Ticarî nüfuz ve servetinden güç alan Ebû Cehil hayatı boyunca İslâmiyet aleyhinde çalıştı, halkın müslüman olmasını engelledi, müslüman olanları da inançlarından vazgeçirmeye gayret etti. İslâmiyet'i kabul eden kişi toplumda itibarlı biri ise ona saygınlığını yitireceğini söyleyerek, ticaretle uğraşıyorsa kendisini iflas ettirmekle tehdit ederek, güçsüz ve kimsesiz ise onu döverek İslâm'dan döndürmeye çalıştı. Ashaptan Ammâr b. Yâsir ile annesine, babasına ve daha birçok müslümana İslâmiyet'i kabul ettikleri için çok ağır işkenceler yaptı; Ammâr'ın annesi Sümeyye'yi şehid etti. Ebû Cehil, ilk müslümanlardan olan üvey kardeşi Ayyâş b. Ebû Rebîa'yı aldatarak hicret ettiği Medine'den tekrar Mekke'ye götürdü ve orada hapsedip Medine'ye dönmesine yıllarca engel oldu.

Ebû Cehil Mekke'ye gelen yabancılara karşı son derece merhametsiz davranırdı. Bir defasında, malını satmak için Mekke'ye gelen Zübeyd kabilesine mensup bir tüccarın malına düşük fiyat biçti. Başka müşteriler ondan korktukları için daha fazla fiyat veremediler. Zor durumda kalan tüccar Hz. Peygamber'e giderek durumunu anlattı ve onun sayesinde malını değeriyle sattı. Ebû Cehil bunu duyunca Hz. Peygamber'in evine gidip kendisiyle kavga etti.

Kur'an âyetlerini yalanlayan, Resûl-i Ekrem'in halkı İslâm'a davet etmesine mâni olan Ebû Cehil ile on bir müşrik arkadaşı, halkın hac mevsiminde onunla görüşmesini engellemek ve onları iman etmekten vazgeçirmek için aralarında iş bölümü yaparak (bk. el-Hicr 15/90) Mekke'nin girişlerini kontrol altına almışlardı. Resûl-i Ekrem'i kavminin gözünde küçük düşürmeye çalışan Ebû Cehil, bir defasında Hz. Peygamber Kâbe'de namaz kılarken üzerine deve leşi attırmıştı. Başka bir gün de Safâ tepesinde bulunduğu sırada Hz. Peygamber hakkında kötü söz söylemiş, bunu duyan Hamza, Kâbe civarında oturmakta olan Ebû Cehil'in yanına giderek onu başından yaralamıştı.

Hz. Peygamber, İslâmiyet'in yayılmasına yardımı olur düşüncesiyle bazı nüfuzlu kişilerin müslüman olup hidayete ermeleri için Allah'a dua ederdi. İşte onun hidayete ermesini istediklerinden biri de Ebû Cehil idi. İlk müslümanlardan Habbâb b. Eret, Resûlullah'ın, İslâmiyet'i Ebû Cehil veya Ömer b. Hattâb ile kuvvetlendirmesi için dua ettiğini bizzat duyduğunu söyler.

Hicretten birkaç yıl önce Benî Mahzûm'un reisliğine getirilen Ebû Cehil, Hz. Peygamber'e ve müslümanlara her fırsatta sözlü ve fiilî saldırıda bulunmuş, müslümanlara karşı başlatılan boykotla onların Ebû Tâlib mahallesinde üç yıl boyunca tecrit edilmesine önderlik etmiş, dışarıdan yapılmak istenen yardımlara da engel olmuştur. Resûlullah'ın Medine'ye hicretine mâni olmak için Dârünnedve'de yapılan toplantıda, onun her kabileden seçilecek gençler tarafından öldürülmesini teklif eden ve hicret gecesi evini muhasara altına alarak öldürülmesini planlayan da yine Ebû Cehil'dir.

Hz. Peygamber, hicrî 1. yılın Rebîülevvel ayında (Eylül 622) Hamza'yı Ebû Cehil'in başkanlığındaki büyük bir ticaret kervanına karşı sefere memur etti. Sîfülbahr seriyyesi olarak bilinen bu seferden savaş yapılmadan dönüldü.

Ebû Cehil, müşriklerin muharebe ihtiyaçlarının büyük bir kısmını bizzat karşıladığı Bedir Savaşı'nda ensardan Afrâ'nın oğulları Muâz ve Muavviz tarafından öldürüldü. Bu iki kardeşin onu yaraladıkları ve başının Abdullah b. Mes'ûd tarafından kesildiği de rivayet edilmektedir. Ebû Cehil, katledilen diğer müşriklerle beraber Bedir'deki kör kuyulardan birine atıldı. Hz. Peygamber'in bu ümmetin firavunu olarak tavsif ettiği Ebû Cehil hakkında, İslâmiyet aleyhindeki faaliyetleri, Resûl-i Ekrem'e ve ashabına yaptığı zulüm ve haksızlıklar sebebiyle pek çok âyet nâzil olmuştur (bk. el-En'âm 6/108; el-Hicr 15/90; el-Alak